

Twaalfjarigen viering Dominicusgemeente

Voor: Calle, Elin, Elze, Geert, Xaver, Simon en Merel.

Hier staan zeven jonge mensen waarvan er in het begin van hun leven zes gedoopt zijn hier in de Dominicus. Ook dat gebeurde op deze plek. Sommigen zelfs tegelijkertijd in dezelfde dienst. Deze zeven jongeren trekken al jaren met elkaar op. Tijdens de zondagse viering gingen zij onder begeleiding van Dominicus mensen naar achter. Daar over het hoogaltaar, de catacomben van de kerk in. Daar hebben zij verhalen geluisterd, spelen gespeeld en veel geknutseld. "Soms waren de verhalen zo lang dat we niet aan knutselen toekwamen, Dat was dan niet leuk.", zo vertelde 1 van hen vorige week. "In de kerk is het saai. Maar achter altijd gezellig." Sprak een ander.

Vandaag nemen zij afscheid van het gebeuren in de werkgroep Kind. Zij hebben al afscheid genomen van de basisschool, waar zij zich jaren veilig hebben geweten. Zij staan hier op het podium en vertellen hun verhalen. Hun woorden klonken. En met die woorden geven zij zin. Met die woorden brengen zij iets van structuur in de chaotische wereld om hen heen. Met die woorden ontstaat iets van rust in de geest. Misschien ook wel bij U.

Ouders in deze kerk, opa's en oma's, maar ook mensen zonder kinderen, durven open te staan voor de verhalen van deze jonge mensen. Dat is een bijzondere openheid. Een openheid en een vertrouwen waar veel lef voor nodig is. Wij hebben al zoveel chaos, ellende, verdriet, wanhoop en eenzaamheid gezien in de wereld en nemen toch het risico de ontmoeting aan te gaan met en open te staan voor de verwondering, de hoop en het protest, dat doorklinkt in de prachtige verhalen die jonge mensen, deze jonge mensen, ons vertellen.

Simon vertelde van de keuze om de Samaritaan te helpen, de vluchteling op drift misschien. Xaver vertelde van een zwakkere in de samenleving, Zacheus, die gezien werd en er mag zijn. Zien wij hen ook? De klokkenmaker, waar Elin zo treffend over vertelde. Hij zag het wel. Hij wist waar hij kon helpen. En als hij het kan, dan kunnen wij het toch ook? Elze maakte onze ogen open met de mogelijkheid van het gebeuren van wonderen. Het overkwam het dochtertje van Jairus. En nog steeds zijn de wonderen de wereld niet uit. Calle vertelde hoe het enorm grote verhaal van de Uittocht en bevrijding begon toen een meisje een biesen mandje vond en voor het jongetje ging zorgen. Een keuze met grote gevolgen. Geert vertelde over het steeds opnieuw kansen krijgen. Zelfs als verloren zoon, die zelf de chaos en ellende heeft gecreëerd, verdien je, en krijg je, een nieuwe kans. Merel vertelde van de wijsheid die nodig is om te kiezen voor het goede. Daarvoor hoef je geen Salomo te heten, maar wel goed te kijken en te luisteren. En het lef hebben om open te staan voor de verwondering en ware emotie.

Jonge mensen met hun verhalen dagen ons uit. De uitdaging ligt in het zingeven en orde brengen in de chaos. Coriene en ik vertellen tijdens de twee jaar dat wij deze jonge mensen voorbereiden op de 12 jarigen viering meestal ook het verhaal van het Begin.

In het begin was er chaos. "Tohoewabohoe". Een ongestructureerde oersoep van kolkende wateren overal. Wat er plaats vond, aan het begin, was dat er orde kwam in de chaos. De chaos kreeg z'n betekenis in woorden. Dat noemen we licht en dat donker. Dat noemen we boven en daar, dat is beneden. Dat heet water en dat heet land. En deze ordening kreeg allengs meer kleur. Daar boven waren lichten in de vorm van sterren, zon en de maan. Toen al een sky view, maar nog zonder een

App. (Sky view is een App waarmee je met een smart phone heel makkelijk de sterren aan de hemel kunt herkennen en de beelden die daarbij horen). Een heel groot licht hoorde bij de dag. Andere lichten verhelderen de nacht. Daarboven kwamen vogels en daar beneden in de wateren vissen en ander gewemel. Op het land benoemen we groen en nog later dieren en uiteindelijk zelfs het woord dat staat voor mens. Jij mag er zijn.

Was dat dan het eerste begin? Welnee. Daarvoor was er al de Ruach. De geest die over de wateren van de chaos ging. Aan ieder begin gaat een oorsprong vooraf. Dat is een fascinerende zoektocht. Op zoek naar het begin en de oorsprong daaraan voorafgaand. En het zijn de verhalen, het woord, waarmee er orde ontstaat in de chaos. Rust in onze geest.

In de eerste brief van Johannes wordt steeds verwezen naar het dilemma tussen licht en donker, het dilemma tussen leven in het licht waarin de liefde zichtbaar is en de weg van de duisternis. Dit dualisme vraagt altijd om wijsheid, structuur, verwondering, kansen krijgen, opnieuw beginnen en helpen. Onze jongeren vertelden het al. Met regelmaat wordt er in die brief verwezen naar de doop als keuze voor de weg van het Licht. Met een beetje lef durf ik te verwijzen naar de 12 jarigen viering in de Dominicus als keuze voor het Licht. Weer een nieuw begin.

Immers hier op het podium gebeurde het vandaag. Hier klonken de verhalen van de jeugd in verbinding met de verhalen uit de traditie. Daarmee ontstaat orde in de chaos, structuur in de oersoep. En wellicht een beetje Rust in de geest die er al was. Laten wij elkaar de verhalen blijven vertellen van het Nu en hoe het Nu is geworden. En laten wij met die verhalen dromen over hoe het zal zijn.

Ooit had ik een droom van kinderen op dit podium. Heel veel kinderen stonden hier. Enkelen staan hier met hen waarmee zij zijn gedoopt, met hen waarmee zij zijn opgegroeid. Dromen zijn geen bedrog. Maar dromen zijn beelden, metaforen, waarmee wij orde scheppen in de chaos. En het licht zal schijnen in de duisternis. Is dat niet de droom van alle ouders die hun kinderen mee nemen naar de Dominicus? Met andere woorden: Het is niet klaar, maar gaat altijd door. De aanwezigheid van deze jeugdigen in de Dominicus bewijst dat. Het beroep dat, dat doet op ons ouderen om er blijvend te zijn voor de kinderen, ook in de liturgie, is deel van die droom.

Wie van jullie deed hier op het podium de 12 jarigen? Wie van jullie durft er te dromen en haar verhaal te vertellen en daarmee orde te scheppen in de chaos? Kijk maar goed naar deze jonge mensen. Het is al begonnen, merk je het niet?

En voor jullie twaalfjarigen hoop ik, bid ik en geloof ik, dat je het lef mag vasthouden wat je vandaag ten toon spreidde. De komende jaren. Geert op het Cygnus , Simon op het Herman Wesselink , Else, Xaver en Calle op het Amsterdams , Elin op het Barlaeus en onze Merel op het Spinoza.

Maar ook in de jaren die daarna zijn. Wij gunnen jullie: Lef, vertrouwen, openheid, verwondering en daadkracht.

En ook namens Coriene zeg ik: Het ga jullie goed !

Alle van Steenis

Calle, Elin, Elze, Geert, Xaver, Simon en Merel hebben de lezingen zelf uitgezocht en voorgelezen.